

ERÄS SALAINEN SOPIMUS

On tunnettua, että „vallankumouksellisen” Väliaikaisen hallituksen ensimmäisenä sanana ulkopolitiikan alalla oli ilmoitus: kaikki salaiset sopimukset, jotka entinen tsaari Nikolai II solmi „liittolais”-kapitalistien kanssa, jäävät voimaan, ja uusi Venäjä täyttää ne pyhästi ja järkähtämättömästi.

Edelleen on tunnettua, että meidän „puolustuskantalaistemme” puolustavat kiihkeästi miljukovilaisia, jotka kieläytyvät julkaisemasta salaisia sopimuksia. Nämä sosialistipahaset ovat joutuneet niin kurjaan asemaan, että puolustavat salaista diplomatiaa ja päälle päätteeksi vielä entisen tsaarin salaista diplomatiaa.

Minkä vuoksi imperialistisen sodan puoltajat varjelevat niin tarkoin sopimusten salaisuutta?

Haluatteko tietää, minkä vuoksi, toverit työläiset ja sotilaat?

Tutustukaa vaikkapa yhteen noista jaloista sopimuksista: tarkoitamme sopimusta, jonka „me” teimme Italian (s.o. Italian kapitalistien) kanssa vuoden 1915 alussa.

Nojautuen „Novoje Vremjassa” julkaistuihin aineistoihin porvarillinen demokraatti hra V. Vodovozov ilmoittaa „Den” lehdessä (toukokuun 6 pnä 1917) tämän sopimuksen sisällön:

„Liittolaiset ovat taanneet Italialle etelä-Tyrolin ja Trenton, koko rannikkoalueen, Dalmatian pohjoisosan Zara ja Split kaupungit mukaan luettuna, Albanian keskiosan ynnä Valonan, Vähän-Aasian puoleisella rannikolla sijaitsevat Aigeian meren saaret ja sitä paitsi edullisen rautatiekonsession Vähän-Aasian puoleisessa Turkissa — sellainen on Italian tinkimä veren hinta. Nämä alueisäykset ylittävät monin veroin kaikki ne Italian kansallistavoitteet, joita se on aikaisemmin

esittänyt. Paitsi alueita, joilla on likimain 600-tuhantinen italialainen väestö (etelä-Tyrol ja Trieste), Italia saa sopimuksen mukaan sellaiset alueet, joissa on runsaasti miljoonainen, sille etnografisesti aivan vieras, toisuskoinen väestö. Tällainen on esimerkiksi Dalmatia, jonka väestöstä 97 prosenttia kuuluu serbialaiseen heimoon, silloin kun italialaisia siellä on hiukan enemmän kuin 2 prosenttia. On aivan luonnollista, että Italian kanssa tehty sopimus, jota ei solmittu ainoastaan ilman Serbian suostumusta, vaan vieläpä sen tietämättäkin, herätti Serbiassa mitä suurinta paheksumista ja ärtymystä. Pašić lausui skupshtshinassa, että hänen mielestään sopimusta koskeva huhu ei pidä paikkaansa, sillä Italia itse on yhdistynyt kansallisen periaatteen nimessä eikä voi tehdä mitään sellaista, mikä ei jätä tästä periaatteesta kiveä kiven päälle. Mutta Pašić erehtyi: sopimus on solmittu.

Tämä on nykyistä sotaa koskevista sopimuksista ainoa, jonka sisälön me tiedämme, ja tämä sopimus on puhtaasti ryöstöluontoinen. Ilmeneekö muissakin sopimuksissa samanlaisia ryövärin vaistoja vai ei, sitä me emme tiedä. Demokraattisten ainesten, jotka ovat kirjoittaneet lippuunsa: „rauha ilman aluevaltauksia”, olisi joka tapauksessa erittäin tärkeää saada se tietää”.

„Me emme tiedä”, miten ryöväysluontoisia ovat muut salaiset sopimukset? — Ei, hra Vodovozov, me tiedämme sen erittäin hyvin: Persian ja Turkin jakoa, Galitsian ja Armenian anastusta koskevat salaiset sopimukset ovat yhtä likaisia ryöstösopimuksia kuin Italiankin kanssa solmittu ryöstösopimus.

Toverit sotilaat ja työläiset! Teille sanotaan, että te puolustatte „vapautta” ja „vallankumousta”? Todellisuudessa te puolustatte tsaarin hämäräperäisiä sopimuksia, joita teiltä salataan kuin pahaa tautia.

„Pravda” № 53,
toukokuun 23 (10) pnä 1917

Julkaistaan „Pravda” lehdessä
tekstin mukaan